

ОЛЕГ МИХАЙЛОВИЧ ЦІБОРОВСЬКИЙ (до 80-річчя від дня народження)

15 жовтня виповнилося 80 років Олегу Михайловичу Ціборовському. Видатний науковець народився в 1932 році в м. Києві в родині лікарів. Початок його життя співпав з Голодомором 1932—1933 рр., а дитинство було опалене полум'ям Другої світової війни та окупації. У 1950 р. він закінчив зразкову київську школу №24 із золотою медаллю і вступив на педіатричний факультет Київського медичного інституту.

1964 року пройшов за конкурсом до Київського науково-дослідного інституту охорони материнства і дитинства (згодом і нині — Інститут педіатрії, акушерства та гінекології Національної Академії медичних наук України), де пройшов шлях від молодшого наукового співробітника науково-організаційного відділу до старшого наукового співробітника і ученого секретаря інституту. Займався дослідженням стану здоров'я дітей залежно від впливу умов життя, обґрунтуванням і опрацюванням основ організації медичного обслуговування школярів і диспансеризації дітей різного віку, захистив кандидатську дисертацію на тему «Вплив соціальних чинників на стан здоров'я школярів молодших класів». Після цього працював над створенням інформаційних моделей вагітної жінки, породіллі, дітей різного віку, вивчав вплив умов

життя матерів на стан здоров'я їх потомства, обґрунтував удосконалення диспансеризації вагітних жінок, особливо тих, хто страждав на екстрагенітальні захворювання, а також займався історією інституту та охорони материнства і дитинства в Україні.

1975 року О. М. Ціборовський перейшов на педагогічну роботу в Київський медичний інститут (нині Національний медичний університет ім. О. О. Богомольця), де працював старшим викладачем кафедри соціальної гігієни і організації охорони здоров'я та Республіканських курсів удосконалення керівного складу охорони здоров'я, а за сумісництвом — старшим науковим співробітником науково-дослідного сектору, займався вивченням захворюваності населення, розробкою автоматизованих систем управління охороною здоров'я, зокрема процесом диспансеризації працівників промислових підприємств.

1981 року повернувся до Інституту педіатрії, акушерства та гінекології АМН України, де організував і очолив відділення, а потім відділ соціальної гігієни та організації охорони здоров'я дітей і матерів, займався вивченням здоров'я дитячого і жіночого населення, впливом умов життя та інших соціальних чинників на його стан, удосконаленням диспансеризації дітей та вагітних жінок, проблемами автоматизованого управління охороною здоров'я.

У 1988–1996 рр. брав активну участь в екологічному русі як член Українського товариства “Зелений світ”, у національно-визвольному русі за незалежність України, за розбудову демократичної і правової держави у складі Українознавчого клубу “Спадщина”, Товариства української мови “Промисвіт” ім. Т.Г. Шевченка, Народного Руху України, Українського товариства “Меморіал” ім. Василя Стуса, був депутатом і членом виконкому районної ради, головою районного об'єднання національно-демократичних сил, головою районної і членом Національної ради Конгресу української інтелігенції, кандидатом у народні депутати України від Народного Руху України, учасником Помаранчевої революції.

О.М. Ціборовський – один із засновників і автор програми Всеукраїнського лікарського товариства, незмінний член його правління і голова комісії у справах реформи охорони здоров'я, а також член правління Світової федерації українських лікарських товариств.

1994 року він перейшов на посаду професора кафедри управління охороною здоров'я Українського інституту державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України (згодом і нині – Національна академія державного управління при Президентові України), де займався підготов-

кою магістрів державного управління в галузі охорони здоров'я, вдосконаленням підготовки і підвищення кваліфікації спеціалістів у галузі управління охороною здоров'я, проблемами реформування галузі в нових політичних і соціально-економічних умовах.

З відновленням роботи Українського інституту громадського здоров'я (колишній НДІ соціальної гігієни і управління охороною здоров'я) у 1997 р. перейшов на посаду завідувача відділення розробки, наукового супроводження, контролю виконання національних і регіональних програм реформування галузі (з 2002 р. — відділення організації медичної допомоги) і займався обґрунтуванням державної політики і стратегії в галузі охорони здоров'я, формуванням національних і державних програм реформування та розвитку галузі, реструктуризацією і удосконаленням системи медичної допомоги, упорядкуванням мережі, структури і функцій закладів охорони здоров'я і, насамперед, реорганізацією первинної медико-санітарної допомоги на засадах загальної лікарської практики / сімейної медицини; був автором і співавтором проектів Міжгалузевої програми поліпшення медичного обслуговування сільського населення, Концепції реформування ПМСД і Програми розвитку сімейної медицини, Комплексної цільової програми реструктуризації галузі, Національної програми реформування охорони здоров'я, Міжгалузевої комплексної програми "Здоров'я нації", а також кількох законопроектів і пакету нормативно-правових, інструктивно-методичних і статистичних документів, які мають регламентувати і характеризувати розвиток сімейної медицини в Україні.

У 2002 р. на громадських засадах очолив сектор історії медицини, який займався питаннями розвитку земської медицини в Україні, а з 2004 р. запланував і виконав роботу, присвячену становленню соціальної медицини і охорони громадського здоров'я в нашій країні. З 2005 р. офіційно очолює сектор історії медицини як провідний науковий співробітник Українського інституту громадського здоров'я.

О.М. Ціборовський є автором і співавтором понад 360 наукових, науково-методичних і публіцистичних праць, у тому числі 50 монографій, посібників та інших науково-інформаційних та науково-методичних видань, переважно в галузі соціальної медицини, організації охорони здоров'я та історії медицини, 14 статей в ЕСУ, був членом редколегій низки збірників наукових праць, газети «Пробудження» («Київ Шевченківський»), є членом редколегій журналів «Українські медичні вісті» і «Сімейна медицина», інформаційного бюлетеня «Сурмач», міжнародного журналу «Самостійна Україна», щорічних доповідей про стан здоров'я населення України та діяльності системи охорони здоров'я, членом редакційної ради журналу «Україна: Здоров'я нації». В 2010 році вийшло фундаментальне творіння автора, присвячене історії соціальної медицини «На варті здоров'я: історія становлення соціальної медицини і охорони громадського здоров'я в Україні». Вперше в українській історико-медичній літературі підбито підсумки розвитку соціально-медичних ідей, що є вкрай актуальним для сьогоденного періоду розвитку реформування охорони здоров'я.

Редакційна колегія журналу щиро вітає ювіляра і бажає подальших успіхів у його науковій діяльності